

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 stycznia 2019 roku (znak: I/15/021155337), Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 20 września 2018 roku odmówił W. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 2 stycznia 2019 roku ubezpieczony nie został uznany za niezdolnego do pracy, wobec czego brak jest podstaw do przyznania mu renty z tytułu niezdolności do pracy.

/decyzja – k. 21 akt ZUS/

W dniu 8 lutego 2019 roku W. K. złożył odwołanie od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W piśmie wnioskodawca podniósł, iż nie zgadza się z przedmiotową decyzją oraz orzeczeniem komisji lekarskiej.

/odwołanie – k. 3/

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 20 lutego 2019 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. wniósł o jego oddalenie, podnosząc argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie – k.4 -4 odwrót/

Na rozprawie w dniu 22 lipca 2019 roku pełnomocnik wnioskodawcy ustanowiony z urzędu poparł odwołanie oraz wniósł o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, oświadczając, że koszty te nie zostały opłacone w całości, ani w części. Pełnomocnik organu rentowego wniósł o oddalenie odwołania.

/protokół rozprawy – oświadczenia pełnomocników stron– 00:02:45- – 00:07:22- płyta CD – k.60/

Na rozprawie w dniu 13 listopada 2019 roku pełnomocnik wnioskodawcy poparł odwołanie oraz podtrzymał wniosek zgłoszony w piśmie procesowym z dnia 7 sierpnia 2019 roku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu neurochirurgii i z zakresu psychiatrii, a nadto wniósł - po przeprowadzeniu dowodu z tych opinii - o dopuszczenie dowodu z ustnej opinii biegłych: ortopedy i neurologa. Pełnomocnik organu rentowego wniósł o oddalenie odwołania.

/protokół rozprawy – oświadczenia pełnomocników stron– 00:00:58- – 00:06:09- płyta CD – k.133/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W. K. urodził się w dniu (...). Wnioskodawca posiada wykształcenie zasadnicze zawodowe – ukończył (...), a jego wyuczony zawód to mechanik pojazdów samochodowych. Ostatnio pracował jako mechanik samochodowy oraz w charakterze pracownika budowlanego (betoniarz).

/ bezsporne/

W dniu 20 września 2018 roku wnioskodawca złożył wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

/wniosek – k. 1-3 akt ZUS/

Lekarz Orzecznik ZUS po przeprowadzeniu bezpośredniego badania wnioskodawcy i dokonaniu analizy dokumentacji medycznej rozpoznał u niego stan po reoperacji z powodu nawrotowej (...) w marcu 2018 roku, zespół bólowy lędźwiowy kręgosłupa. Ponadto u badanego stwierdzono łuszczycę z masywnymi zmianami oraz żylaki kończyn dolnych w stanie po operacji. Orzeczeniem z dnia 12 grudnia 2018 roku Lekarz Orzecznik ZUS uznał, że u

wnioskodawcy brak jest objawów korzeniowych oraz ubytkowych, a tym samym nie ma podstaw do orzekania długotrwałej niezdolności do pracy.

/orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS – k. 17 -18 akt ZUS, opinia lekarska Lekarza Orzecznika ZUS – k. 15 - 16 dokumentacji orzeczniczo- lekarskiej ZUS/

W dniu 12 grudnia 2018 roku wnioskodawca złożył sprzeciw od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS.

/sprzeciw – k. 18 dokumentacji orzeczniczo- lekarskiej ZUS/

Komisja Lekarska ZUS po przeprowadzeniu bezpośredniego badania wnioskodawcy i dokonaniu analizy dokumentacji medycznej rozpoznała u niego zmiany zwyrodnieniowo dyskopatyczne kręgosłupa LS bez istotnego ograniczenia sprawności bez objawów korzeniowych. Ponadto stwierdzono, iż badany w kwietniu 2017 roku przebył leczenie pooperacyjne pjm L5 – S1, a w 2003 roku złamanie kości piętowej prawej – leczone. U wnioskodawcy rozpoznano też nadciśnienie tętnicze, jednak prawidłowo kontrolowane oraz stan po operacyjnym leczeniu żyłaków i łuszczycę.

Na podstawie powyższego, Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 2 stycznia 2019 roku uznała, że u badanego w zakresie istniejących schorzeń brak jest naruszenia sprawności organizmu powodującego długotrwałą niezdolność do pracy zgodnej z posiadanym II poziomem kompetencji zawodowych. Tym samym Komisja uznała, iż wnioskodawca nie jest osobą długotrwale niezdolną do pracy.

/orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS – k. 19 akt ZUS, opinia lekarska Komisji Lekarskiej ZUS – k. 24 -25 dokumentacji orzeczniczo- lekarskiej ZUS/

Zaskarżoną decyzją z dnia 9 stycznia 2019 roku (znak: I/15/021155337), Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 20 września 2018 roku odmówił W. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 2 stycznia 2019 roku ubezpieczony nie został uznany za niezdolnego do pracy, wobec czego brak jest podstaw do przyznania mu renty z tytułu niezdolności do pracy.

/decyzja – k. 21 akt ZUS/

W badaniu sądowo – neurologicznym rozpoznano u wnioskodawcy zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne odcinka lędźwiowo – krzyżowego kręgosłupa bez istotnych deficytów neurologicznych z przewlekłym zespołem bólowym. Stwierdzono także przebyte dwie operacje pjm L5/ S1 (5 kwietnia 2017 roku oraz 29 marca 2018 roku). Wnioskodawca w sposób nawracający skarży się na dolegliwości bólowe ze strony odcinka LS kręgosłupa co wiąże z wypadkiem przy pracy z dnia 22 lipca 2016r. Doznał on wtedy urazu kręgosłupa podnosząc ciężar ok. 70 kg. Z tychże powodów W. K. przebył operację usunięcia dysku L5/S1, która przyniosła pozytywny efekt w postaci zaniku dolegliwości bólowych o charakterze rwy kulszowej lewostronnej. Jednak z powodu nawrotowej (...) i blizny pooperacyjnej na poziomie L5/S1 po lewej stronie był on ponownie operowany 29 marca 2018 roku. Usunięto wtedy bliznę pooperacyjną oraz pjm nawrotową L5/S1. O. także lewy korzeń L5. Wnioskodawcę wypisano do domu z poprawą. Późniejsza kontrola badaniem RTG z 22 listopada 2018 roku wykazała cechy niewielkiego kręgozmyku L5/S1. W wykonanym dwukrotnie (...) kontrolnym kręgosłupa 15 maja 2018 roku oraz 21 lutego 2019 roku stwierdzono zmiany zwyrodnieniowe oraz obrzęk tkanek miękkich przykręgosłupowych, jednak nie stwierdzono nawrotowej pjm. Z punktu widzenia neurologa aktualne naruszenie sprawności organizmu w przebiegu zmian zwyrodnieniowo – dyskopatycznych odcinka lędźwiowo – krzyżowego kręgosłupa nie powoduje długotrwałej niezdolności do pracy zgodnej z poziomem kwalifikacji. Wnioskodawca na rynku pracy jest osobą niepełnosprawną (powinien postarać się o stopień niepełnosprawności), ale zdolną do wykonywania pracy.

/pisemna opinia biegłego sądowego specjalisty z zakresu neurologii J. B. – k.24-26/

W badaniu sądowo – ortopedycznym rozpoznano u odwołującego zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne kręgosłupa w odcinku lędźwiowym, bez istotnego upośledzenia funkcji kręgosłupa, z zespołem bólowym, stan po przebytych dwóch operacjach neurochirurgicznych na poziomie L5/ S1 (5 kwietnia 2017 roku oraz 29 marca 2018 roku), wygojone złamanej kości piętowej prawej z upośledzeniem funkcji stawu skokowego prawego, żyłki kończyn dolnych oraz łuszczycę. Z punktu widzenia ortopedy u wnioskodawcy nie stwierdzono upośledzenia funkcji narządu ruchu w stopniu uzasadniającym uznanie go za częściowo lub całkowicie niezdolnego do pracy i w myśl ustawy o emeryturach i rentach z FUS z dnia 17 grudnia 1998 roku W. K. nie utracił w stopniu znacznym zdolności do pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji.

/pisemna opinia biegłego sądowego specjalisty z zakresu ortopedii M. S. –k. 43/

W okresie od dnia 4 czerwca 2019 roku do dnia 13 czerwca 2019 roku wnioskodawca przebywał w Oddziale Neurochirurgii (...) im. M. K. w Ł. z powodu dolegliwości bólowych odcinka L/S kręgosłupa promieniujących do lewej kończyny dolnej. Ubezpieczonego operowano – wykonano lewostronną poszerzoną fenestrację z foraminotomią L5-S1, usunięto resztkową przepuklinę jądra miazdżystego L5/S1, stabilizację (...) oraz przeznasadową L5-S1.

/kopia karty informacyjnej - k.78-79/

Z punktu widzenia ortopedy przebyty zabieg operacyjny miał za zadanie poprawę stanu zdrowia wnioskodawcy i nie spowodował długotrwałej czy stałej niezdolności do pracy odwołującego. Wyniki badań diagnostycznych oraz zgłaszane przez W. K. dolegliwości bólowe same w sobie nie powodują niezdolności do pracy, podobnie jak i konieczność wykonania zabiegu operacyjnego, bowiem zabieg taki może być wykonany w ramach czasowej niezdolności do pracy, tj. w ramach zwolnienia lekarskiego.

/pisemne opinie uzupełniające biegłego sądowego specjalisty z zakresu ortopedii M. S. –k. 89, 113-114/

Choroba zwyrodnieniowo –dyskopatyczna, jeśli wymaga leczenia operacyjnego, nie musi skutkować pobieraniem świadczenia rentowego. Zabiegi operacyjne mogą być wykonywane w ramach (...). Przewlekłe dolegliwości bólowe można leczyć w (...).

Pracownik budowlany jest to stanowisko, które mieści się w dużym zakresie poziomu kompetencji zawodowych. Wnioskodawca podejmując pracę zarobkową zgodną z poziomem posiadanych kwalifikacji będzie miał określone przeciwwskazania stanowiskowe wynikające z jego choroby zwyrodnieniowo – dyskopatycznej. Na rynku pracy jest osobą niepełnosprawną, ale zdolną do wykonywania pracy zarobkowej zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne oraz zmiany obrzękowe tkanek miękkich mają wpływ na stan zdrowia badanego i mogą powodować dolegliwości bólowe ze strony kręgosłupa. Wymagają one leczenia, rehabilitacji i ewentualnych zabiegów operacyjnych. Określając zdolność wnioskodawcy do pracy należało określić, jak zmiany te naruszają sprawność organizmu badanego i czy powodują długotrwałą niezdolność do wykonywania pracy zarobkowej w myśl ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Badanie neurologiczne przedmiotowe nie wykazało znacznego naruszenia sprawności organizmu, które powodowałoby długotrwałą niezdolność do wykonywania pracy zarobkowej.

/pisemna uzupełniająca opinia biegłego sądowego specjalisty z zakresu neurologii J. B. – k.112/

Orzeczeniem Miejskiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Ł. z dnia 28 maja 2019 roku zaliczono W. K. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności do 28 maja 2021 roku.

/orzeczenie o stopniu niepełnosprawności – k. 68/

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał w oparciu o powołane dokumenty oraz opinie ww. biegłych lekarzy specjalistów z zakresu: neurologii i ortopedii.

W ocenie Sądu brak jest zatem podstaw by kwestionować opinie biegłych, gdyż są one rzetelne, a wynikające z nich wnioski logiczne i prawidłowo uzasadnione. Opinie nie zawierają braków i wyjaśniają wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Biegli zdiagnozowali schorzenia, ocenili ich wpływ na sprawność organizmu i zdolność wnioskodawcy do wykonywania pracy, odnosząc swą ocenę do jego doświadczenia i kwalifikacji zawodowych. W ocenie Sądu Okręgowego, opinie biegłych w sposób wystarczający obrazują stan zdrowia wnioskodawcy. Opinie są jasne, a wnioski końcowe wynikają w sposób logiczny z ich treści.

Opinie zostały doręczone pełnomocnikom stron z zobowiązaniem do ustosunkowania się do niej. Pełnomocnik wnioskodawcy zgłosił zastrzeżenia do opinii biegłych ortopedy i neurologa, do których biegli ustosunkowali w pisemnych uzupełniających opiniach. Biegli wskazali, że zapoznali się z przedstawioną przez skarżącego dokumentacją medyczną i po badaniu przedmiotowym nie stwierdzono u niego upośledzenia funkcji w stopniu uzasadniającym uznanie go za częściowo lub całkowicie niezdolnego do pracy. Stwierdzone u odwołującego zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne oraz zmiany obrzękowe tkanek miękkich mają wpływ na stan zdrowia badanego i mogą powodować dolegliwości bólowe ze strony kręgosłupa. Wymagają one leczenia, rehabilitacji i ewentualnych zabiegów operacyjnych. Przewlekłe dolegliwości bólowe można leczyć w (...).

Wszelkie niejasności jakie mogłyby powstać - w ocenie Sądu zostały wyjaśnione przez biegłych w sposób nie budzący wątpliwości interpretacyjnych, dlatego też Sąd oddalił wniosek pełnomocnika odwołującego o dopuszczenie dowodu z ustnej opinii uzupełniających biegłych: ortopedy i neurologa.

Dowód z opinii biegłego ma szczególny charakter, a mianowicie korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Do dowodów tych nie mogą więc mieć zastosowania wszystkie zasady o prowadzeniu dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 k.p.c. W konsekwencji nie można przyjąć, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z opinii kolejnych biegłych lub z opinii instytutu, jedynie wtedy gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas, gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974r. II CR 817/73, nie publ).

Sąd oddalił nadto wniosek pełnomocnika ubezpieczonego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego neurochirurga, gdyż w niniejszej sprawie opinię wydawał biegły neurolog - a więc o specjalizacji właściwej biorąc pod uwagę schorzenia wnioskodawcy. Biegły ten nie widział potrzeby dopuszczenia dowodu z opinii innych biegłych - w szczególności neurochirurga, który co należy podkreślić również jak neurolog diagnozuje i leczy choroby układu nerwowego. Tym samym w ocenie Sądu wniosek ten zmierzał jedynie do przedłużenia postępowania. Za niezasadny i podlegający oddaleniu Sąd uznał także wniosek pełnomocnika ubezpieczonego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego psychiatry zgłoszony na okoliczność, czy dolegliwości bólowe mogą wpływać na niezdolność do pracy wnioskodawcy. Po pierwsze, odwołujący nie podnosił wcześniej i nie przedstawił żadnej dokumentacji na okoliczność, iż podjął leczenie psychiatryczne i jaką przedstawiono diagnozę choroby. Po drugie, nawet pozytywna odpowiedź na powyższe pytanie nie daje podstaw do przyznania skarżącemu prawa do renty. Przesłanki przyznania tego świadczenia określa ustawa z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i wnioskodawca pomimo stwierdzenia czasowej niezdolności do pracy (uzasadniającej np. skorzystanie ze zwolnienia lekarskiego) może nie spełniać przesłanek warunkujących prawo do renty. Pełnomocnik odwołującego nie wnosił o dopuszczenie dowodu z opinii tego biegłego na okoliczność, czy jest on całkowicie, czy też częściowo niezdolny do pracy w rozumieniu przepisów wskazanej ustawy.

Podsumowując, w ocenie Sądu nie ma podstaw do tego by podważać wiarygodność i moc dowodową opinii biegłych.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Najwyższego, zgodnie z którym przy ocenie opinii biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego. Odmiennie ustalenie w tej mierze może być dokonane tylko na podstawie opinii innych biegłych lekarzy, jeżeli ich opinia jest bardziej przekonywająca oraz wszechstronnie przedstawia kwestię nasuwającą wątpliwości w sprawie (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 października 1987 roku, sygn. akt II URN 228/87, publ. (...)).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 roku Nr 1270) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w wymienionych okresach składkowych lub nieskładkowych albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W myśl art. 57 ust. 2 warunku, o którym mowa w przepisie ust. 1 pkt 3 art. 57, nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Natomiast myśl art. 12 ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 ust. 1).

Niepodważalną okolicznością w sprawach, choćby o rentę, jest to, że stwierdzenie niezdolności do pracy wymaga wiadomości specjalnych, toteż podstawę ustaleń stanowią dowody z opinii biegłych, posiadających wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń osoby zainteresowanej uzyskaniem świadczenia. Prawidłowa opinia winna być wyczerpująca, czyli odnosić się do wszystkich kwestii zawartych w tezie dowodowej, jak również zawierać logiczne uzasadnienie postawionych wniosków. Dowód tego rodzaju podlega ocenie według zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c., a więc na podstawie kryteriów zgodności z zasadami logiki, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia skuteczności wyrażonych w niej wniosków, bez wkraczania w sferę wiedzy specjalistycznej.

W odniesieniu do odwołującego się nie został spełniony warunek niezdolności do pracy. Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności opinii biegłych: ortopedy, i neurologa Sąd ustalił, iż występujące u wnioskodawcy schorzenia powodują, że nie jest on niezdolny do pracy. U skarżącego stwierdzono zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne kręgosłupa w odcinku lędźwiowym, bez istotnego upośledzenia funkcji kręgosłupa, z zespołem bólowym oraz stwierdzono stan po przebytych dwóch operacjach neurochirurgicznych. Powołani biegli zgodnie stwierdzili, iż nie jest to takie naruszenie sprawności organizmu, które uzasadniałoby uznanie długotrwałej niezdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych przez wnioskodawcę kwalifikacji. Taki stan zdrowia ubezpieczonego może jedynie warunkować wydanie orzeczenia o stopniu niepełnosprawności, tudzież uzasadniać jego niezdolność do pracy w ramach zwolnienia lekarskiego, jednak nie ma wpływu na niezdolność do wykonywania pracy w myśl ustawy o emeryturach i rentach.

Opinie biegłych zostały doręczone pełnomocnikom stron z zobowiązaniem do ustosunkowania się do nich i złożenia ewentualnych pytań do biegłych. Wnioskodawca reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, zgłosił zastrzeżenia do opinii biegłych, do których odniesiono się w uzupełniającej opinii.

Sąd Okręgowy podzielił opinie biegłych uznając, iż są one pełne, jasne i nie prowadzą do sprzecznych wniosków. Wskazać należy ponadto, że biegli sądowi w sposób nie budzący wątpliwości wyjaśnili okoliczności dotyczące stanu zdrowia ubezpieczonego, a wnioski ze wszystkich dopuszczonych w sprawie opinii sprowadzały się do stwierdzenia, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy zarobkowej.

Opinia biegłego może być oceniona przez Sąd i podważona dowodem z innej opinii. Ubezpieczony, jak każda strona w procesie, w myśl art. 6 k.c. winna dowodzić swoich racji, a nie tylko przedstawiać swoje poglądy. W konsekwencji w sprawie nie pojawiły się argumenty, które mogłyby budzić wątpliwość Sądu, co do jednoznaczności wskazanych opinii.

Wskazać w tym miejscu należy, że o nabyciu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy nie mogą przesądzać subiektywne odczucia osoby ubezpieczonej. Również sam fakt stwierdzenia choroby nie jest równoznaczny z nabyciem prawa do renty. Istnienie schorzeń powodujących konieczność pozostawania w stałym leczeniu nie stanowi bowiem samodzielnej przyczyny uznania częściowej niezdolności do pracy, choć może wymagać czasowych zwolnień lekarskich. O niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena, czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Jeżeli zatem stan zdrowia nie powoduje naruszenia sprawności organizmu w stopniu mającym wpływ na zdolność do pracy dotychczas wykonywanej lub innej mieszczącej się w ramach posiadanych lub możliwych do uzyskania kwalifikacji, brak jest prawa do tego świadczenia (por. wyrok SN z dnia 12 lipca 2005, sygn. akt II UK 288/04, publ. OSNP 2006/5-6/99; wyrok SN z dnia 1 grudnia 2000 roku, sygn. akt II UKN 113/00, publ. OSNP 2002/14/343; wyrok SA w Szczecinie z dnia 17 marca 2016 roku, sygn. akt III AUa 546/15, LEX nr 2090464).

Dodania wymaga, iż w świetle art. 286 k.p.c. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszych biegłych lub z opinii instytutu, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas, gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 roku, II CR 817/73 niepubl.). Dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy konieczność dopuszczenia dowodu z opinii kolejnych biegłych nie występowała. Podkreślić należy, iż Sąd nie jest obowiązany dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z opinii kolejnych biegłych, jedynie wtedy gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 roku II CR 817/73, nie publ.). Zdaniem Sądu, w sprawie W. K. wszelkie wątpliwości dotyczące oceny czy wnioskodawca jest niezdolny do pracy zostały skrupulatnie wyjaśnione. Powołanie kolejnych biegłych, w tym z zakresu psychiatrii, neurochirurgii, czy dopuszczenie dowodu z opinii ustnych uzupełniających w sposób oczywisty zmierzało do wydłużenia postępowania, dlatego Sąd owe wnioski oddalił. Z opinii biegłych bowiem wynika wprost, iż mimo stwierdzonych u skarżącego schorzeń jest on zdolny do wykonywania pracy zarobkowej, zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami w myśl ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W tym miejscu wskazać należy, że na stanowisko Sądu co do poprawności i wiarygodności opinii biegłych, nie ma wpływu treść orzeczenia o niepełnosprawności Miejskiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności. Orzeczenie powyższe wskazuje jedynie na określony stan zdrowia wnioskodawcy, nie zaś na jego wpływ na zdolność skarżącego do pracy zarobkowej.

Pojęcie niepełnosprawności na gruncie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych nie pokrywa się z pojęciem niezdolności do pracy w rozumieniu ustawy emerytalnej. W wyroku z dnia 20 sierpnia 2003 roku (II UK 386/02 OSNP 2004/12/213), Sąd Najwyższy, odnosząc się do obu pojęć wskazał, iż na gruncie obowiązującego prawa nie ma podstaw do ich utożsamiania. Różnice występują zarówno w płaszczyźnie definicyjnej (pojęcie niezdolności do pracy, zawarte w ustawie o emeryturach i rentach z FUS jest inne niż pojęcie niepełnosprawności, zawarte w ustawie o rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych), jak i w zakresie orzekania o każdym z tych stanów. Są one też przesłanką do przyznania innego rodzaju świadczeń (uprawnień). Niepełnosprawność sama przez się nie zawsze uniemożliwia świadczenie pracy.

Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, iż gdyby ustawodawca chciał utożsamiać niezdolność do pracy i niepełnosprawność, to po pierwsze nie ustanowiłby dwóch odrębnych trybów ustalania tych kwestii, a w sytuacji ich współistnienia, wprowadziłby ewentualną zależność obu ustaleń. Tymczasem zależność taka wynika z art. 5 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (t.j. Dz. U. z 2011r., Nr 127, poz. 721) i dotyczy wyłącznie orzeczenia lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych ustalającego niezdolność do pracy.

Reasumując, w ocenie Sądu Okręgowego nie ma podstaw do uwzględnienia odwołania i zmiany zaskarżonej decyzji organu rentowego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie wnioskodawcy.

Natomiast na podstawie § 15 ust. 2 w zw. z § 4 ust. 1, 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2019 roku, poz. 68), Sąd Okręgowy przyznał i nakazał wypłacić z funduszu Skarbu Państwa – kasy Sądu Okręgowego w Łodzi na rzecz pełnomocnika wnioskodawcy ustanowionego z urzędu kwotę 110,70 zł - tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawcy